

[Socialministeren.]

nej, jeg sagde: Lad os vente og se, hvorledes Folkeforsikringsforslaget og de Bestemmelser, der gælder Sygekasserne, bliver modtaget paa Rigsdagen, idet det var mit Haab, at man under den Forhandling, som vilde finde Sted der, i saa god Tid, som jeg troede, det kunde ske, vilde kunne opnaa Momenter, der kunde vise, at man kunde blive enig om en Ordning paa dette specielle Omraade, inden den endelige Folkeforsikring blev gennemført. Det var min Begrundelse.

Da saa Folkeforsikringsforslaget senere blev fremsat, og da der ikke viste sig Udsigt til hurtig Gennemførelse af dette, da der endvidere skete Angreb paa mit Forsøg paa indtil videre indenfor Lovens Grænser at undgaa Udrensningen af Sygekasserne, og da Klagerne blev ved at strømme ind, samt da Henvendelsen stadig forelaa, maatte jeg foretage et eller andet, hvis jeg mente, at det, der var sket, var uheldigt, for ikke at risikere, at man endnu i Aarevis skulde fortsætte med denne Udrensning. Det er forstaaeligt, og der ligger ikke nogen politisk Hensigt bagved. Det, der ligger bagved, er, at der fra hele Sygekassebevægelsen er sket Henvendelse til mig.

Den ærede Ordfører lader, som om det, der i 1927 er sket paa dette Omraade, i Virkeligheden ikke har vakt Opsigt indenfor disse Kredse. Det har det, jeg har en Mængde Klager, som viser, hvilken Bitterhed der er over det, der er foregaaet. Forleden Dag fik jeg et Jubilæumsskrift i Anledning af, at den bekendte Sygekasse „Fremtids Haab“ har eksisteret i 50 Aar. Skønt jeg ellers ikke med større Glæde styrter mig over Jubilæumsskrifter, har jeg dog læst dette, og der finder jeg paa Side 90 følgende Udtalelse fra Generalforsamlingen:

„Generalforsamlingen“ — det er fra 1928 — „udtaler sin skarpeste Misbilligelse overfor Regeringens Nedsæringspolitik i al Almindelighed og i Særdeleshed overfor Sygekasserne, hvor den har bevirket, at en stor Part af Medlemmerne udelukkes fra Sygekasserne, uden at deres økonomiske Basis dog er en saadan, at de ved egen Hjælp er i Stand til at opretholde deres Hjem under alvorlig Sygdom. Medlemmerne opfordres til paa Valgdagen“

o. s. v. (Munterhed). Ja, det lader til, at det er den eneste Maade, hvorpaa man kan faa gennemført, hvad der er sundt, fornuftigt og rimeligt og har været saadan

i en Menneskealder. Ad hvilken anden Vej skulde det ske? Vil ærede Medlemmer have, de skal udstede Provisorier? Det er imidlertid Forklaringen paa Stillingen, og den Stilling synes jeg ogsaa, det ærede Venstreparti skulde tage i Betragtning, naar man tvungen af Forholdene — ikke tvungen af Cirkulæret, det kan ophæves, det falder væk af sig selv, hvis der ikke kommer noget nyt i Stedet, det ved alle Sygekassemedlemmer — fremsætter et Lovforslag.

Til det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt vil jeg sige, at jeg skal gerne undlade at anvende Udtrykket „Udsmidning“, og jeg skal navnlig undlade det — det lyder saa agitatorisk —, hvis det ærede Medlem vil sørge for, at Ordene „Sabotage“, „Provisorium“ og forskellige andre Ukvemsord, som i Anledning af denne Forhandling er anvendt mod mig, falder bort fra anden Side (*Carlsen-Skiødt*: Det er jeg bange for er mere, end jeg kan magte). Denne ganske rimelige Henstilling om at sørge for, at disse Ord, der i sig selv var uanvendelige paa dette foregaaende, skulde udgaa af den offentlige Diskussion, vakte da en vis Uro. Jeg skal altsaa lade være at anvende Ordet „Udsmidning“, navnlig hvis ærede Medlemmer vil holde op med at smide Sygekassemedlemmerne ud.

Jeg skal ogsaa indrømme, at man naturligvis kan naa til en anden og bedre Ordning uden just at vende tilbage til det, jeg vil kalde den Kragiske Ordning af 1923, saaledes som den er defineret i hans Bekendtgørelse. Det kan man, og det kan vi ogsaa godt forhandle om. Det, der for mig er det afgørende, er at faa ogsaa Oppositionen til at indrømme, at det i Længden kun vil kunne skade Sygekassebevægelsen, hvis der Aar efter Aar, saadan som det nu ser ud til, skal smides mange Tusinder af de bedste og mest trofaste Medlemmer ud. Det har vi ikke fra nogen Side Interesse i. Derimod maa vi kunne blive enige om en Form, hvorunder man imødekommer de Synspunkter, der fra forskellige Sider har været gjort gældende, med det Resultat, at den store faste Stab af Sygekassemedlemmer bliver, hvor de har været i en Menneskealder.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Thyge Jacobsen: I det Valgopraab, som den højtærede Socialminister